

Juha-Pekka Koskinen

MYSTEERI- JENGI

Kirjaston kiusanhenki

Kuvittanut

Saana Nyqvist

KARISTO
HÄMEENLINNA

Teksti © Juha-Pekka Koskinen ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
Kuvitus © Saana Nyqvist
Taiton suunnittelu: Saana Nyqvist
ISBN 978-951-1-38760-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1. luku

Nico istui sängyllään ja tuijotti läppärinsä näyttöä. Kylmät väreet kulkivat pitkin selkää, kun hän selasi kauhufoorumien juttuja. Isä oli sanonut, ettei hän saisi lukea netistä liian jännittäviä tarinoita.

– Mielikuvituksesi on muutoinkin niin vilkas, että pian säikyt omaa varjoasikin. Ja suurin osa noista tarinoista on silkkaa satua, isä oli vakuutellut.

Se oli varmasti totta, mutta jutut olivat niin jännittäviä, että niihin jäi koukkuun, vähän kuin hyvään suklaaseen. Sitä paitsi isä opetti yliopistolla jotakin ihmeellistä folkloristiikkaa, joka oli Nicon mielestä pelkkiä kauhujuttuja ja karmivia tarinoita.

Juuri kun Nico oli uppoutunut keskusteluun, jossa väiteltiin, kokoontuiko viemäreissä ilkeiden klovnen salaseura vaiko ei, Mimosa pelmahti hänen huoneeseensa.

– Mikä sinua vaivaa? Olet sen näköinen, että purskahdat kohta itkuun.

Nico painoi läppäriin kannen kiinni ja irvisti.

– Ei mikään. Miksi ryntäät huoneeseeni koputtamatta?

– Siksi, rakas pikkuveljeni, että viimeksi kun koputin, luulit äänen kuuluvan sänkysi alta ja olit varma, että hirveä mörkö on tullut sieppaamaan sinut, Mimosa naurahti.

– Pah, siitä on ainakin sata vuotta. En todellakaan säiky yhtään mitään, Nico julisti.

– Se on hyvä, sillä Iivo kutsui meidät kokoukseen.

– Ai sinne salahuoneeseen? Nico varmisti.

– Juuri sinne. Porolampun nenä loistaa, joten joku on laittanut sen päälle. Voihan se olla kummituskin, Mimosa ilkkui.

Nico tuhahti ja nosti läppäriin yöpöydälle. Mimosa oli löytänyt vanhan, seinään upotetun vaatekaapin takaa pölyisen käytävän. Se johti kerrostalon ullakon poikki naapuritaloon ja päättyi Iivon kodin kenkäkaappiin. Mikä parasta, käytävän keskellä oli unohdettu ullakkohuone, jonka kolmikko oli valannut omaksi kerhohuoneekseen. Iivo oli osannut virittää käytävään pitkän jatkojohdon, jonka toisessa päässä oli Mimosan työpöydän porolamppu. Iivo sytytti sen kerhohuoneesta käsin, kun hän halusi Nicon ja Mimosan kokoukseen.

– Onkohan Iivo saanut isotädiltään suklaata ja haluaa jakaa ne meidän kanssa? Nico innostui.

Mimosa ei vaivautunut kommentoimaan koko asiaa. Sisko oli kiinnostunut vain muuttamaan poneja vampyyri-yksisarvisiksi, joita hän myi huuto-netissä. Nico oli varma, että jos vampyyri-yksisarvisia valmistaisi suklaasta, ne olisivat myyntimenestys.

– Sinä ja sinun suklaasi. Mennään! Mimosa komensi.

Nicosta isän vuokraama huoneisto oli aika nuhjuinen. Ullakkohuoneistojen remontti oli mennyt koko korttelin osalta jollakin tavalla pieleen, mutta se oli lopulta ollut myös Iivon perheen onni. Kaikki oli jäänyt vähän kesken, ja asuntoja vuokrattiin ihmisille, jotka eivät olleet niin tarkkoja yksityiskohdista. Ullanlinnankadun ja Kasarmikadun taloihin ei olisi muutoin ollut asiaa, niin oli äitikin vakuutellut.

Mimosan huoneessa porolampun punainen kuono tosiaan loisti kirkkaasti. Sisko oli jo ehtinyt vanhalle vaatekaapille, jonka tummat ovet ulottuivat melkein kattoon saakka. Kaappia ei edes saanut irti seinästä, se oli kirjaimellisesti kiinteä kaluste.

– Mene edeltä. Minä varmistan, että ovi tulee kunnolla kiinni, Mimosa sanoi ja päästi Nicon ohitse.

– Niin tietysti. Pikkuveljet ensin, vaikka heikoille jälle, Nico mutisi ja siirsi henkareissa roikkuvia vaatteita sivuun.